Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Mit første Digt

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Mit første Digt”, i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-workid74218.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

[Mit første Digt]

Endnu engang, I længst henfarne Dage!
fremstiger bag de mørke Manddoms Aar;
Min Ungdoms Drømme bringer mig tilbage,
før jeg i Aldrens kolde Vinter staaer.

Og Mindet kommer Hig en Aftenrøde
paa Stormens lange skybehængte Dag;
jeg seer dens Ild paa Klippetinden gløde,
og glemmer Tordnens rædselfulde Slag.

Henrykt jeg føler Fortids svundne Glæder,
de fjerne Dage ere atter nær:
Og sød er Taaren, som mit Øie væder;
den stille Tungsind er mit Hierte kjær.

Saa har jeg tit i dine Blades Susen,
du Foraarslund! paa Blomstersengen lagt:
Mit Øre har fornummet Vindens Brusen,
men ej min Sjæl af søde Drømme vakt.

Mit Øje paa Bjergbækkens Tumlen hviled,
men mine Tanker vare ikke der:
de fremad til ufødte Dage iled,
der stege straalende i Morgenskiær.

Da saae jeg Dalens Møe med lønlig Bæven
I *lange Lokkers Flaggren yndig* staae:
hun nærmed sig med Vindens lette Svæven,
med Smiil og Kinders Rødmen til mig saae.

Jeg drog den faure Skygge til mit Hjerte,
den milde Lue blussed i mit Bryst:
O Elskov! ukjendt med din vilde Smerte
i Haab og Længsler har jeg følt din Lyst.

Paa Vaarens Dag hvor ofte har jeg vanked
paa dine Tepper, gule Blomstervang!
Taus var min Mund, skjønt højt mit Hjerte banked,
og tusind Glædesstemmer om mig klang.

Musik! jeg da din søde Vælde kjendte,
til Strengeleg opløfted jeg min Røst:
Den Fryd, som nu taus i mit Hjerte brændte,
jeg sang engang med Harpen ved mit Bryst.

Til mine Toner Tusinde jeg kaldte,
jeg havde deres Hjerter i min Haand;
jeg over Taarer, Suk og Smiil befalte,
i Harpeklang udøste jeg min Aand.

Naar Jordens Brudgom af sit Morgenkammer
steeg i sin Skjønhed over Bjergets Top,
og over Himlen spredte sine Flammer,
og vakte Verden af sin Dvale op:

Da vilde jeg med Tryllepensel male
dit Billede, o yndefylde Jord!
naar jeg var bleg og taus, det skulle tale
til Fremtids Slægter i utalte Aar.

Hvor ofte stirred jeg med bange Undren
paa vrede Uveirskyers røde Bryn;
jeg lyttede til Tordnens hule Dundren,
og fulgte Løbet af de blege Lyn:

Da steeg mit Ungdoms Mod, blant Kæmpeskarer
jeg gjennem tætte Fienderækker brød;
paa Slagets røde Mark jeg trodsed Farer,
mit Sværd foer ned med Hug og Saar og Død.

243

244

De stærke maatte for mit Ansigt blegne
og Hærene nedtrædes i min Gang:
Mit Navn blev hørt og prist i fierne Egne,
min Ære lød i Barders Sejerssang.

Dog ej i Blodbad voxte mine Glæder,
men evig Fred var Sejerherrens Bud:
jeg brød Despoters Riis og Slavers Kjæder,
og fra min Mund gik Jordens Frihed ud.

Saa høj og haabfuld var mit Hjertes Længsel,
saa frejdigen begyndte jeg min Gang;
Min stærke Villie kjendte intet Fængsel,
min Sjæl sig over Bjerg og Bølge svang.

Saa yndig smilte Livet mig imøde,
een Glædesstrøm fra Vugge og til Grav:
Lys var min Dag, og fjern dens Aftenrøde,
og uden Storme Verdens vide Hav.

Jeg fløj i Rummet ud - svag var min Vinge,
fra Phantasiens Æther dalende
jeg følte Skjæbnens Kæmpehaand mig tvinge,
den til min snævre Dal mig knugede.

Min Ungdoms Drøm! saaledes du opfyldes!
er det de stolte Løfter, du mig gav!
See! Tiden løber - ogsaa jeg henskylles
med Hoben ud i Glemsels mørke Hav.

Saa mangt et Ungdoms Aar er alt henrunden,
de skjønne Drømme daare mig ei meer;
den dunkle Morgentaage er forsvunden,
jeg Verden nu i Middagslyset seer.

245

Dog een - o een endnu jeg har tilbage,
far hen o Elskov, Helteroes og Magt,
rul frem I Alderdommens kolde Dage!
af denne Drøm har intet Lys mig vakt.

Af evig Ild opflammet skal jeg sjunge,
henrykt skal tusind lytte til min Røst -
Min Røst igiennem Tiderne skal runge
paa Fjæld, i Dal - ufødte Slægters Lyst.

Kom, naar du vilt, du Livets skumle Fiende!
Oplad dig Grav! mit Navn er ikke der;
du kant det ej til Kampestenen binde
skjønt Øjet slukt, og Hjertet brusten er.

Mit Navn vil i de fjerne Dage mindes,
og Fremtids Børn mit Kvad forlyste vil,

Naar ingen veed hvor Skjaldens Gravhøj findes,
og ingen af hans Slægt er mere til.